

Zaměřeno na Království

Roč. 25 č. 10

Anthony Buzzard, editor

Červenec, 2023

Význam slov

Thomas Tukesbrey, New Mexico

Slova sdělují, poskytují souvislosti, popisují, ujišťují, zpochybňují, vyjadřují a plní řadu dalších funkcí, které mají kořeny v samotné existenci kultury, vědění, moudrosti a porozumění, ale ani jedno slovo nemá význam a účel, aniž by je Stvořitel stanovil jako precedens. Jak vidíme, "Jemu, který moudrostí stvořil nebesa" (Žalm 136:5), tomuto stvoření bylo v moudrosti Stvořitelem vědomě určeno tak, aby se uskutečnilo prostřednictvím slov. Genesis 1 vykazuje (ano, také slovy) důsledný vzorec "tehdy Bůh řekl... Bůh učinil ... a bylo to tak... a Bůh povolal". To vytváří precedens pro použití slov a následné stvořené výsledky.

Kromě prvků stvoření prostřednictvím mluveného slova však Bůh ustanovil precedens slov odpovídajících konkrétním významům, tj. definice slov, které musí odpovídat slovům, jež existují a/nebo jsou vyslovována. Jednoduše řečeno, Bůh mohl říci: "Gepard, plocha, sněhová koule" nebo jakoukoli jinou kombinaci slov a pak bylo světlo, ale rozhodl se říci: "Budiž světlo; a bylo světlo" (Gn 1:3). Tím vytvořil precedens, že slova mají a musí mít konkrétní významy, kterým slovo či slova přímo, bez odchylek, důsledně odpovídají. Vzhledem k tomuto chápání je zřejmé, že slova a jim odpovídající specifické významy mají jedinečný a významný důvod existence a účel pro Stvořitele, který se jako první rozhodl je použít a uplatnit. To není možné přehnat, protože Bůh poté, co tvořil slovy, zvolil slova, aby znovu zdůraznil definice toho, co stvořil. Tyto definice, odpovídající slovům vyřčeným ke stvoření, vytvořily nerozlučné pouto mezi slovy a jejich skutečnými významy.

Vidíme, že přední místo mají slova, která jsou důsledně vyjádřena v celém Písmu: (Ž 119:89): "Navěky, ó Pane, je tvé slovo v nebi" (Ž 119:89). "Vždyť jsi své slovo vyvýšil nad celé své jméno" (Ž 138:2). "On vysílá svůj rozkaz na zem, jeho slovo běží velmi svižně" (Ž 147:15). "Pán dal slovo, veliký byl zástup těch, kdo je hlásají" (Ž 68:11). A "nakloňte své uši ke slovům mých úst" (Ž 78_1). To je jen několik příkladů z Žalmů .

Velký důraz na další potvrzení tohoto zavedeného řádu týkajícího se slov byl dán v prorockém příslibu proroka v Dt 18:15-20, kde Bůh slíbil: "Vložím mu do úst svá slova a on jim bude říkat všechno, co mu přikážu, a bude to tak, že kdo nebude chtít poslouchat má slova, která mluví v mém jménu, od toho to budu vyžadovat" (v. 18-19). Víme, že tímto příslibem prorokem je Ježíš, Kristus, který tento slib a význam slov dále potvrdil častými výroky: "Kdo mají uši k slyšení, ať slyší!" (Mat 11:15; 13:9, 43; Marek 4:9, 23; 7:16; Lukáš 8:8; 14:35). Rovněž jasně řekl: "Kdo mě odmítá a nepřijímá má slova, má to, co ho soudí – slova, která jsem řekl, ho budou soudit v poslední den" (Jan 12:48). A "Zůstanete-li ve mně a má slova zůstanou ve vás, budete prosit o to, co si přejete, a stane se to pro vás." (Jan 15:7) Jakékoli studium slov "slovo", "slova" a/nebo "má slova" v evangeliích sklízí konzistentní téma imperativních řečených slov a potřeby naslouchat jim, úzce spjatých s Božím plánem vykopení a věčného života.

Zneužívání slov

Pochopit to vše, co se týká slov, nám dává užitečný nástroj, jak se přiblížit lidem s odlišným teologickým pohledem a zapojit je. Umožňuje nám to (taktně) ukázat na běžné teologické zpružení slov, která se běžně používají, avšak definice těchto slov byly značně zkresleny nebo zcela změněny oproti původnímu významu, aby se přizpůsobily falešným teologiím. Ačkoli je těchto slov mnoho, pro účely příkladu se podíváme na slova "smrtný", "nesmrtelný" a "smrt". Původní a skutečné biblické definice těchto slov jsou následující:

- "smrtný" - mající počátek a konec ("ve smrti"), existující po určitou a omezenou dobu.
- "nesmrtelný" - žijící věčně; neschopný zemřít
- "smrt" - stav, kdy již nejsme naživu; přestáváme existovat

Většina křesťanských teologií zastává myšlenku nesmrtelné duše. Ta byla odvozena z helénistického myšlení, z děl Platóna, který k tomuto závěru dospěl na základě staroegyptského náboženství. To znamená, že

od doby, kdy Mojžíš vedl Exodus, až do dnešních dnů zůstává v mnoha věřících stále mnoho "egyptského"! "Nesmrtelná duše" zcela odporuje skutečným biblickým významům a chápání těchto slov. Pro mnohé, i když si to ani neuvědomují, smrt není smrtí, ale spíše jiným stavem jak být naživu! Zcela odmítají biblickou realitu své smrtelnosti a popírají Kristovo obětní dílo na kříži, kde smrt porazil. To znamená, že věří, že smrt již byla poražena, protože jsme byli stvořeni s nesmrtelnou duší (neboť jak mohou lidé zemřít, když jsou nesmrtelní?).

Falešná teologická zaujatost konečným určením této údajně nesmrtelné duše vytlačuje realitu existence, zkresluje lidskou perspektivu a důsledně popírá skutečný význam biblických slov. Jednoduchým příkladem je Jan 3:16, kde Ježíš jasně říká, že existují pouze dvě možnosti – neexistovat nebo existovat -, přičemž z verše vůbec nevyplývá, kde se nachází (což je způsob, jakým si ho většina vykládá – chybně!).

Důraz na význam slov a jejich skutečný význam, jak je zde uveden a důsledně vyjádřen v Písmu, může hrát významnou roli v diskusi pro budování společného základu a jednoty v těle Kristově pro všechny.

Daniel 7 a zatemnění Božího království

Abych vám představil svůj přístup k poznání pravdy křesťanské víry, chci začít citátem profesora A. Lukyna Williamse, DD, cambridgeského profesora a hebraisty, který přednesl sérii přednášek o hebrejském křesťanském Mesiáši (1916):

"Pro Pána Ježíše, stejně jako pro každého Žida, byl Starý zákon soudním dvorem, na který se v poslední instanci odvolával. Byl hlavou, z níž vytékaly vody duchovního života v nezkalené čistotě a síle."

V rámci tohoto kánonu byl Ježíš samozřejmě velmi dobře obeznámen s knihou Daniel a právě v této knize našel vizi Syna člověka a jeho uvedení do funkce panovníka v Božím království. Kniha Daniel je "základnou" pro studium Ježíše a víry.

Daniel 7:23-27:

"Čtvrtá šelma znamená, že na zemi bude existovat čtvrté království, které se bude lišit od všech ostatních království. Pohltní celou zemi a bude ji deptat a drtit. Deset rohů znamená, že z tohoto království povstane

deset králů. Po nich povstane další král, který se však bude od těch předchozích lišit. Podmaní si tři krále. Bude mluvit slova proti Nejvyššímu. Bude vyčerpávat svaté Nejvyššího. Jeho záměrem bude změnit časy a zákon. Svátí budou vydáni do jeho rukou na čas, časy a půl času [3½ roku]. Ale bude svolán soud a jeho vládnoucí autorita bude odstraněna – zničena a navždy zrušena! Pak bude království, moc a velikost království pod celým nebem předána lidu, kterým jsou svátí Nejvyššího. Jejich království je královstvím věčným; všechny autority jim budou sloužit a budou je poslouchat."

Toto vidění ze 7. kapitoly Danielovy knihy nám poskytuje podivuhodně jednoduchý vzorec vývoje světových dějin, skutečnou teologii světových dějin, z níž vychází NZ. Jeho schéma není složité. Hovoří o nahrazení zvířecích vlád vládou Syna člověka, ideálem lidství, tím, čím měl člověk být. Víme, že kniha Daniel byla v kumránské komunitě horlivě čtena, a je zřejmé, že zanechává jasný otisk v tom, co Ježíš říká o své vlastní kariéře v Izraeli a v budoucnosti. Vznik Božího království je v 7. kapitole knihy Daniel umístěn až po zániku čtvrté šelmy, jejíž poslední fáze je poznamenána výskytem jakési příšery chaosu, malého rohu, který na krátkou dobu vyčerpává svaté (7:25).

Pozorně si všimněte časové posloupnosti, kterou nám Daniel předkládá. Ve vidění v 7. kapitole se objevují čtyři šelmy a poslední tyran, antikrist (roh). Po těchto čtyřech šelmách a rohu je uvedeno Boží království. Bude mu vládnout Syn člověka (7:13-14). Znovu si co nejpečlivěji všimněte posloupnosti. Kde se Království objevuje ve vztahu k ostatním událostem? Odpověď je velmi jednoduchá. Nejprve je zničena moc Šelmy a její tělo je zničeno tím, že je vydáno plameni, ohnivému jezeru. Viz 7:11: "Díval jsem se, dokud Šelma nebyla zabita...". V téže době byla odňata vládnoucí moc ostatním šelmám (7:12). Teprve **poté** je království předáno Synu člověka.

Všimněte si nyní, jak výklad, který Daniel dostal, posiluje správné chápání Království v posloupnosti událostí. **Nejprve** jsou zde čtyři šelmy (7:17). **Poté** je Království dáno svatým (7:18). Nejméně třikrát je tato posloupnost ještě zdůrazněna. **Nejprve** se objevuje deset rohů čtvrté šelmy a malý roh (7:20-21). A **pak** (a zde máme odpověď na otázku o *načasování* Božího

království) "**přichází čas**, kdy svatí převezmou království" (7:22). Znovu se objevuje stejný bod: Ve verších 23-25 je **nejprve** popsána vláda moci Šelmy, která vyvrcholí příchodem posledního tyra (rohu), který pronásleduje svaté. To však trvá pouze po omezenou dobu (v. 25). Vláda malého rohu je odstraněna a on je pohlcen a zničen (v. 26). **Po odstranění a zničení šelmy je Boží království na zemi, "pod celým nebem"**, předáno svatým a "všechny národy a jazyky jim budou sloužit a poslouchat je" (Dan 7:27, NRSV atd.).

Právě na troskách této poslední, čtvrté šelmy s jejím zlým tyranem vzniká Boží království. Boží království je zjevně takovou vládou jako předchozí mocnosti šelmy. Jeho arénou je zjevně země, neboť má být zřízeno "pod celým nebem" (7:27). Syn člověka jako kolektivní postava představující svaté je jednoznačně Božím zástupcem pro správu zdravé vlády na zemi. Povaha Božího království, jak ji Daniel předvídal, nesmí podléhat katastrofální tendenci "spiritualizace", která je typická pro mnohé komentáře. Střízlivé komentáře v *International Critical Commentary* nás varují, abychom neobětovali zdravý rozum a zdravou mysl ve snaze vnutit Danielovi nějaký *abstraktní* druh království nebo *aktuální* společenský ideál. Nebúkadnesar by se divil, kdyby si někdo myslel, že jeho království je hlavně abstraktní představa! Říše, která následuje po zániku čtvrté říše zla, je zjevně stejně tak viditelným, konkrétním královstvím. Je to ve skutečnosti Boží revoluční vláda, skutečná teokracie, režim, který je předurčen k tomu, aby zlikvidoval všechny současné lidské vlády.

International Critical Commentary říká: "Poslední království nahrazuje ve snu první čtyři a v představě scény je **prostorově vázáno** stejně jako jeho předchůdci; Hora naplňuje celou zemi a není 'duchovním' nebeským královstvím" (s. 178).

Knihy Zjevení, která ovšem rozvíjí témata Ježíšova učení a zejména otázku Království v Danielovi, nám říká přesně to, co bychom očekávali od našeho studia Daniela 7. **Nejprve** je Šelma ve Zjevení 19:20 zabita tím, že je vhozena do ohnivého jezera. K této události dojde, když se jezdec na bílém koni (Ježíš) objeví jako král-bojovník doprovázený nebeskými vojsky

(Zj 19:11-15). Jeho příchod v těchto verších je, jak se všichni shodují, jeho druhým příchodem, který ovšem ještě nenastal. Ve skutečnosti přichází, aby "vládl [tj. zřídil království nad] národy železnou holí" (Zj 19:15). Stejná událost je popsána také ve Zj 11:15-18, kdy se "království světa stanou královstvím Boha a jeho Mesiáše". Stane se tak při sedmé polnici, polnici ohlašující vzkříšení všech věrných mrtvých. Pokud k tomu ještě nedošlo, pak je zřejmé, že Boží království ještě nenastalo.

Tato posloupnost událostí – **nejprve** čtyři šelmy, které vyvrcholí posledním Antikristem, a **pak** druhý příchod Ježíše, který nastolí Království – je přesně stejná, jak je uvedeno v Danielovi 7, jak jsme viděli. O Božím království nám ve Zjevení vyprávějí tři kriticky důležité "inceptivní aoristy".

1. Ve Zjevení 11:17 Bůh "**začal vládnout**" v době, kdy se království tohoto světa stanou Božím královstvím v budoucí krizi.
2. Stejně tak ve Zjevení 19:6: "Halelujah, protože Pán, náš Bůh, Všemohoucí, **začal kralovat**," v době budoucí svatební hostiny.
3. A znovu ve Zjevení 20:4 svatí "ožili a **začali vládnout** s Mesiášem po 1000 let". Jak říká Mounce, Danielovo vidění o 4 šelmách, jejich odsouzení a předání království svatým Nejvyššího je nepochybně pozadím pro velkou část Zjevení.¹

John Goldingay ve svém objasňujícím komentáři k Danielovi (*Word Biblical Commentary*, špičkový evangelický komentář) poznamenává:

"Když přichází Boží čas, jeho království vyžaduje spíše zničení pozemských království než jeho působení skrze ně. Jsou Boží vůlí pro tuto chvíli, ale ne navždy; a když přijde jeho chvíle, jeho království přichází **katastrofou, ne vývojem**...

Daniel slibuje novou budoucnost, která není pouhým pokračováním současnosti. Je nadpřirozeného původu. **Je však umístěna na zemi, nikoli v nebi**. Daniel nepředpokládá zánik vesmíru ani stvoření jiného světa. Jeho chápání tohoto království se více podobá prorocké představě o Jahvově dni než některým pozdějším apokalypsám. Problémy politiky a dějin může vyřešit pouze nadpřirozený zásah, který zahájí nové krá-

¹ *Commentary on Revelation, New London Commentaries*,

1997, s. 354.

lovství, ale to zahrnuje změnu vlády nad tímto světem, nikoliv opuštění tohoto světa. Nové království naplní zemi. Dějiny nejsou zničeny, jsou zničeny jiné vládnoucí autority..."

Daniel nedělá z Království něco "individualistického (jeho kralování se má uskutečnit v životě jednotlivých věřících) nebo nadpozemského (má se uskutečnit v nebi). Znovu potvrzuje univerzální, tuto světskou, kolektivní perspektivu Izaiáše 40-55. Daniel mluví o Boží vládě na zemi, a ta je i nadále spíše předmětem naděje než vidiny. Stále se modlíme "ať přijde tvá vláda [království]" (Lk 11:2) a - ve světle Danielova zjevení - musíme mít na mysli vládu časovou, pozemskou a sociální. Právě ve chvílích, kdy je těžké takovému vidění uvěřit, jsou Danielovi čtenáři prostřednictvím jeho závěrečného prohlášení ke králi (2:45b) vyzýváni, aby je brali s maximální vážností (srov. 8:26; 10:21; Zj 19:9; 21:5; 22:6)" (s. 59-61).

Tyto skutečnosti mají obrovský význam pro Ježíšovo učení o Království, vlastně pro evangelium. Neměli bychom zapomínat, že evangelium, jak zaznělo z úst Ježíše a Pavla, má specifické označení. Je to vždy evangelium o **Božím království**. Ježíš používá své poselství o Království (což je celý účel, pro který byl pověřen: Lk 4:43), aby získal svaté, které kolem sebe shromáždil. To je jádro tématu evangelií. A starozákonním textem, z něhož je tato záležitost převzata, je jistě kniha Daniel, především sedmá kapitola (spolu s 2. kapitolou, která nás podobně učí o Království, jež má nahradit současné národní státy, a to nikoli vývojem, ale katastrofou: Dan. 2:44). Je zcela jasné, že Království nepřijde evolucí, ale revolucí. Taková revoluce je však vhodná až po příchodu Mesiáše. Boží království nebylo nastoleno ve Skutcích apoštolů, když přišel Duch, a už vůbec ne v roce 70 n. l., jak fantasticky naznačují preteristé.

Daniel 7 ovšem není jedinou pasáží Písma, která hovoří o Mesiáši a jeho službě pro Boží království. Do stejného obrazu musíme zahrnout i spravedlivého trpícího v žalmech a ovšem i odmítnuté proroky a trpícího služebníka z Izajáše. Nití, která všechny tyto "svaté" (z nichž hlavní je Ježíš) spojuje, je jejich úděl. To zahrnuje dočasné, i když intenzivní utrpení, po němž následuje ospravedlnění, když se Boží království stane jejich vlastnictvím. Podle vzoru uvedeného v Danielovi přijde toto ospravedlnění až při zániku

posledního zlého vládce, který vzejde ze čtvrté a poslední moci šelmy, a nikoli před ním. NZ toto schéma opakuje, když shrnuje víru slovy: "Skrze mnohá souzení jsme určeni ke vstupu do Království" (Sk 14:22).

Daniel 7 a křesťanské evangelium

Jaký význam to má pro naše chápání křesťanského evangelia? Ježíš přišel do Galileje a zahájil svou úvodní salvu: "Přiblížilo se Boží království: čiňte pokání a věřte evangeliu", tj. o **Království**. Bylo by tedy fatální chybou výkladu ignorovat pozadí Božího království v Danielovi 7. To by znamenalo zkreslit evangelium. Přesto se to v současné evangelizaci tak často děje. Království je třeba definovat na základě jeho hebrejského, apokalyptického pozadí v Danielovi 7. O tom jsem přesvědčen, že je to hermeneuticky správné. Ježíše je třeba chápat v jeho vlastním kontextu, nikoliv v tom našem. Hrozí příliš velké nebezpečí, že Ježíšovi jednoduše vnutíme své vlastní ideologické programy a vytvoříme si evangelium, které nám bude vyhovovat. Dějiny ukazují, že my lidé rádi přikládáme nálepku "Ježíš" svým vlastním projektům a ideálům a pak je považujeme za skutečné vyjádření Boží vůle. Této metody je třeba se vyvarovat.

Nemůžeme si dovolit špatně pochopit Ježíše, pokud jde o evangelium, protože "kdo ztratí svůj život pro mě a **pro evangelium**, ten jej získá... Kdo se stydí za mě a za **má slova** mezi touto nevěrnou a hříšnou společností, za toho se bude stydět Syn člověka, až přijde ve slávě svého Otce" (Mk 8:35, 38). Všimněte si, jak je **evangelium** paralelní a definované jako **Ježíšova slova**.

Boží království definované

Danielem 7 a standardním lexikonem

Pojem "Boží království" je snad nejdůležitějším slovem v Bibli. Jak někdo řekl, ve slovech "Boží království" je soustředěna celá genialita křesťanské víry. Co je tedy toto Boží království? Co je vlastně evangelium, kterému nám Ježíš přikazuje věřit? Někdy by křesťané udělali dobře, kdyby se vrátili ke standardnímu biblickému lexikonu a našli správnou definici. Podívejme se pro osvětlení do slavného Thayerova lexikonu. Pod heslem "Boží království" uvádí lexikon informaci z Daniela, která nám poskytuje tuto představu o Božím království, předmětu křesťanského evangelia:

"Daniel prohlásil, že je Božím záměrem, aby poté, co se po sobě vystřídala čtyři obrovská a mocná království a poslední z nich se ukázalo jako nepřátelské vůči Božímu lidu, byla nakonec jeho despotie zlomena a světová říše navždy přešla na svatý Boží lid (Dan 2: 44; 7:14, 18, 22, 27)."

Thayer pak hovoří o základech Království, které již byly položeny v Ježíšově kázání a zázracích během jeho služby na zemi. Poté odkazuje na **prvotní význam Božího království**:

"**Mnohem častěji** [tj. než o jakýchkoli zmínkách o "přítomnosti" Království] se však o království Nebes hovoří jako o **budoucím požehnání**, neboť jeho dovršení se očekává **při slavnostním Kristově návratu z nebes, kdy budou mrtví znovu povoláni k životu**, budou odstraněny neduhy a křivdy, které zatěžují současný stav věcí, budou vymýceny mocnosti nepřátelské Bohu: Mat 6:10: "Přijď království tvé; 8:11; 26:29; Marek 9:1; 15:43; Lukáš 9:27; 13:28: 'Až uvidíte Abrahama, Izáka, Jáкова a všechny proroky v Království'; 14:15; 22:18: 'Nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde Království'; 2 Petr 1:11: 'Království v budoucím věku'; také ve spojení 'vstoupit do Božího království'. Mat 5:20; 7:21; 18:3; 19:23-24; Marek 9:47; 10:23-25; Luk 18:24, 25; Jan 3:5; Skutky 14:22; Jakub 2:5: 'dědici [ještě ne vlastníci] Království'; 'zdědí Boží království'. Mat 25:34; 1 Kor. 6:9; 15:50; Gal. 5:21; Ef 5:5."

Thayer mluví o Božím království jako o příležitostném popisu osob (křesťanů), které jsou připravovány na vstup do Božího království, až přijde (Zj 1:6). Je však třeba poznamenat, že **první a dominantní význam Božího království** je ten, který nám dává Daniel 7, z něhož je odvozena celá novozákonní představa Božího království.

Na základě této základní informace z knihy Daniel je velmi jednoduché pochopit, že o Božím království se, jak říká Thayer, "**mnohem častěji mluví jako o budoucím požehnání**".

Proč na tom všem záleží?

Kdybych vám mohl zanechat jediný bod k rozjímání, byla by to právě tato otázka. Stačí citovat tři Pavlovy verše (typicky 1 Kor 15:1-3), že víra v Ježíšovu smrt a vzkříšení je vše, co učil jako evangelium? Můžeme si dovolit přehlédnout zřejmou skutečnost, že Ježíš a

apoštolové hlásali "evangelium o Království", aniž by v *této fázi* řekli jediné slovo o Mesiášově smrti a vzkříšení? Může být správné, že většina křesťanů nepopisuje evangelium slovy "evangelium o Království", ačkoli Lukáš trvá na tom, že Království bylo obsahem evangelia, které Pavel (po Ježíši) vždy přinášel lidem, a to jak Židům, tak pohanům? (Sk 19:8; 20:25; 28:23, 31; srov. Skutky 8:12).

Je jistě moudré přijmout Pavlem doporučenou "normu zdravých slov" jako jakési vyznání víry (2 Tim 1:13) tím, že budeme jako základ svého učení používat právě Ježíšova slova? Tato Ježíšova slova Pavel nazývá "slova, která dávají zdraví" (1 Tim 6:3). Bez Ježíšových slov a evangelia (Řím 10:17; 16:25) jsme jako, jak říká Pavel, ignoranti. A Jan nás nemohl varovat důrazněji, když na sklonku novozákonního období řekl: "Každý, kdo 'postupuje' a nezůstává v Kristově učení, nepatří Bohu. Kdo zůstává v tomto učení, má Otce i Syna" (2 Jan 7-9). Probuzení a jednota mezi věřícími nastane, až hebrejská Bible opět zaujme své místo jako úložiště božské pravdy, která je základem toho, čemu Ježíš věřil a učil. Až se znovu prosadí učení o člověku jako celistvé osobě, která potřebuje získat nesmrtelnost vzkříšením, budou se věřící moci ztotožnit s apoštoly, pro které byla naděje na Království a nesmrtelnost v něm velkou hnací silou křesťanského života a evangelizace. Ježíšovo učení má být přijato v plném rozsahu. Teprve pak můžeme dělat to, co Ježíš nazývá "konat dobře": Když mě nazýváte **učitelem** a Pánem, dobře činíte. Neboť takový jsem já" (Jan 13:13). Můžeme slyšet o přijetí Ježíše jako pána, ale jak zřídka se objevuje výzva přijmout ho jako "rabína/učitele" v celé jeho nádherné židovské kráse a jako vzorového kazatele spásy evangelia?

Dovolte mi, abych to shrnul. Základní Ježíšovo učení je základem pro navázání vztahu mezi námi a Bohem. Pravda, nikoliv omyl, je zásadní, chceme-li sloužit Bohu "v duchu a pravdě", vlastně v duchu svatém, který je "duchem pravdy", a operativní přítomností Boha, jeho oživující energii (Ž 51:11) a myslí Krista. Evangelium je nositelem této energie a nesmí se s ním zahrávat (Řím 1:16; 1 Tes 2:13). Evangelium má být definováno nejprve na základě **slov historického Ježíše**, a nikoliv z izolovaných textů u Pavla. Ježíšův vlastní příklad nás nutí vrátit se k hebrejské Bibli a

zejména ke knize Daniel, abychom pevně stanuli na pevné exegetické půdě.

Ptáme-li se, jakým způsobem chtěl Pavel v církvi vytvořit víru a lásku, zjistíme, že to často bylo tak, že prosil o jasnou představu o *obsahu naděje*. Mluví o "víře a lásce, které vycházejí z *naděje*" (Kol 1:4, 5). Není divu, že se modlil za to, aby se Efezanům otevřely mentální oči pro naději na budoucí dědictví (Ef 1:14-18). Pavel si uvědomoval, že Ježíš podstoupil kříž právě kvůli budoucí radosti (Heb 12:2).

"Ježíšova smlouva", založená na smlouvách abrahámovské a davidovské, byla darem Božího království: "Jako můj Otec **uzavřel smlouvu** se mnou, tak já **uzavírám smlouvu** s vámi, vám dát Království" (Lk 22:28-30). Vládnout světu s Ježíšem je nyní pravděpodobně mnohem lepším podnětem k dobré etice než plátónské sliby o beztělesném životě v nebi! Zpráva o Království je každopádně jádrem evangelia, jak ho hlásal Ježíš, a šíření této zprávy do vzdálených koutů světa je úkolem církve, dokud nepřijde Mesiáš (Mt 24:14). "Neboj se, malé stádce, vašemu Otci se zalíbilo dát vám království," řekl již dříve (Lk 12:32). Pěkný dar!

V žádném textu NZ nikdo neříká, že *nyin kralujeme s Kristem*, natož že mrtví kralují. Jak dobře říká Eric Sauer: "Církev je oficiálním administrativním personalem, vládoucí aristokracií nadcházejícího Království" (*From Eternity to Eternity*, 1993, s. 93). Není to krásná, realistická, útěšná a inspirující vyhlídka pro všechny věřící - tak snadná a přímočará a žádající si z naší strany pouze přijetí jako dítě?

A v 1. Korintským 15:50 Pavel říká, že bez nového těla po vzkříšení není možné zdědit Boží království. Takto bojuje s gnostickými pokusy přesunout budoucnost do přítomnosti, a tudíž nemít žádnou budoucnost. **V dubnu můžete mít červenové počasí, ale nemůžete předstírat, že duben je skutečně červen!**

Konečný cíl a amilenialismus

Zde je několik pozoruhodných postřehů o zásadní hodnotě toho, čemu se mylně říká "Starý zákon", což vyvolává představu, že je jako celek zastaralý a není pro nás! Jak je to velmi daleko od pravdy! Cituji toto: **"Období Mesiášova království na zemi bylo hlav-**

ním tématem Starého zákona."² Páni! To znamená, že křesťanské evangelium, které se týká Božího království, je hlavním tématem hebrejské Bible.

To vysvětluje skutečnost, že pokud nepochopíte jádro Starého zákona, velmi pravděpodobně nepochopíte ani křesťanské evangelium o Království! Naděje na Boží království a příchod pokoje na zemi je strhujícím dramatem celé Bible.

Pokud vás učili, že evangelium je výhradně o Ježíšově smrti a vzkříšení (Billy Graham prohlásil, že Ježíš "přišel vykonat třídní dílo"), nebyla vám řečena celá pravda! Řekli vám o *prostředcích*, ale ne o *cíli*. Skutečnost je taková, že příchod Království je konečným cílem víry. Kříž je *nezbytným prostředkem* k dosažení cíle, ale cílem je budoucí Království, v němž budou svatí vládnout světu s Ježíšem. "Poloviční evangelium" by bylo jako říci, že jít na vysokou školu znamená zapsat se, ale nikdy ji nedokončit!

Právě falešné představě, že křesťané v *současnosti* vládou světu, Pavel v 1. Korintským 4:8 dramaticky odporuje a kategoricky ji odmítá: "Někteří z vás si myslí, že **nyin** vládou světu jako králové! Pál bych si, abyste skutečně vládli jako králové, abychom my vládli jako králové s vámi!". To samozřejmě zasazuje rozhodující ránu právě té falešné představě o přítomnosti tisíciletí ze Zjevení 20! Společná vláda Ježíše a všech svatých leží v budoucnosti. Tvrdit opak znamená zamotat biblickou časovou osu a rozložit tu důležitou část evangelia, že praví věřící jsou určeni k tomu, aby "spravovali svět" a měli svět "pod svou jurisdikci" (1 Kor 6:2, Moffatt; viz Dan. 7:18, 22, 27, "poslouchat **je**", svaté, NRSV atd.). V žádném případě byste se neměli zbavovat Boží budoucnosti tím, že ji přesunete do minulosti - což je nebezpečná forma nevíry v Ježíšova slova, zejména ve Zjevení 20:1-6.

Takzvaný "amilenialismus" je chaotickým frontálním útokem na hlavní pravdu spásného evangelia o Království. Amilenialismus říká, že "první vzkříšení" ze Zjevení 20:4-5 znamená vaše křesťanské obrácení a že nyní "vládnete" s Mesiášem 1000 let, což by znamenalo jen poněkud dlouhou dobu. Říkají také, že Satan je *nyin* nějakým způsobem "spoután" a "již nespádí národy" (Zj 20:2-3). Doufám, že nikdo z našich čtenářů na tuto faleš nenaletěl.

² G.H. Lang, *The Revelation of Jesus Christ*, s. 332

Proč je amilenialismus nemožný?

1. Satan nemůže v *současné době* svádět celý svět a zároveň ho *nesvádět* (1 Jan 5:19; 2 Kor 4:4; 1 Pt 5:8; Zj 12:9; 20:3).

2. Svátí nyní výslovně nevládnou světu. Tvrdit něco jiného je kacířství (1 Kor 4:8).

3. Lidé, kteří byli "sťati" (Zj 20:4), nemohou popisovat zkušenost obrácení. A pokud "první vzkříšení" znamená obrácení, pak jsou lidé sťati *dříve*, než se obrátí! Jak říká McClain, vede to k "absurditě, že by duše byly obnoveny *poté*, co byly sťaty za svou věrnost Kristu!"³

4. BDAG definuje "**ožil**" ve verších 4 a 5 jako "mrtvý, který se vrací k životu, stává se znovu živým (Mt 9:18; Sk 9:41; 20:12)". Viz také Zjevení 2:8: Ježíš "byl mrtvý, ale ožil" (stejně řecké slovo *ezesan*). Jinak, jak řekl George Ladd, "stojíme před problémem, kdy je totéž slovo použito ve stejném kontextu ve dvou zcela odlišných významech, aniž by byla jakkoli naznačena změna významu" (*Commentary on Revelation*).

5. Verš 4 říká, že všichni svátí začnou vládnout *ve stejnou dobu a při nastolení tisíciletí*. Všichni budou vládnout po celých tisíc let, ne jen po jejich části. Naproti tomu amilenialismus učí, že každý člověk začíná "kralovat" v jiném okamžiku - při svém obrácení - a jeho osobní "tisíciletí" může trvat stejně krátce nebo stejně dlouho jako zbytek jeho života.

6. Není možné zaměnit význam slova "vzkříšení" (*anastasis*), aby první vzkříšení *nebylo doslovné* (ve smyslu obrácení) a druhé vzkříšení bylo *doslovným* vzkříšením z *doslovné* smrti.

7. Amilenialismus ničí velkolepé vyvrcholení evangelia o Království.

Závěr

"Slovy George Eldona Ladda: 'Je těžké pochopit, jak toto první vzkříšení může být něčím jiným než doslovným tělesným vzkříšením.' Z tohoto důvodu musí být první vzkříšení ve Zjevení 20 prvním ze **dvou tělesných vzkříšení, která od sebe dělí tisíc let**. První je vzkříšení spravedlivých, kteří budou vzkříšeni při druhém příchodu Krista (Zj 20:4-6), a druhé je vzkří-

šení špatných (Zj 20:5a), kteří budou vzkříšeni po miléniu, aby stanuli před soudem velkého bílého trůnu (Zj 20:11-15). **A mezi těmito dvěma fyzickými vzkříšeními bude král Ježíš vládnout na zemi tisíc let, jak učí premilenialismus.**"⁴

Komentáře

- "I když mám rád společenství s ostatními věřícími v mé církvi, ukázali by mi dveře, kdybych začal ostatním říkat, že věřím, že učení o Trojici bylo odvozeno lidmi a vnucováno masám, dokud ho nepřijaly. Mrzí mě, že toto učení bylo kamenem úrazu pro židy, muslimy a další. Pastor si je velmi dobře vědom, že tuto nauku nepřijímám, protože jsem na něj dvakrát "vystřelil růžky", a žádný kompromis samozřejmě neexistuje! K tomuto přesvědčení jsem dospěl po dvou letech usilovného zkoumání Písma a církevních dějin a po mnoha modlitbách před více než 12 lety, ale stále jsem si myslel, že Ježíš je nějakým způsobem "součástí" toho, kdo je Bůh, možná proto, že se to lišilo od toho, čemu jsem tak dlouho věřil, a většina lidí by to považovala za kacířství. Jeden člověk se ke mně kvůli mému přesvědčení choval dost nepřátelsky – připomíná mi to období popsané v knize *Jesus Wars*." - *Wisconsin*

- "Ráda dostávám časopis *Focus on the Kingdom* a opravdu ráda čtu všechny články. Bůh vám žehnej a všem, kdo s vámi spolupracují." - *Illinois*

- "Narodil jsem se a vyrostl v Německu. Odmalicka jsem byl velmi zvědavý a vždy jsem se ptal na svět. Prošel jsem dlouhou cestou, na které jsem se zabýval mnoha různými teoriemi, náboženstvími, filozofiemi atd. až jsem nakonec pochopil, že vše, co se na světě děje, je biblické. Když jsem pak našel cestu k Bibli, poznal jsem také, že Trojice, stejně jako většina věcí na světě, je lež, a poznal jsem, že Bůh je jen jeden. Na této cestě mi velmi pomohl Aleksander Vuksanovič ve Švýcarsku a jeho prostřednictvím jsem našel vaše knihy, za které jsem velmi vděčný, protože mi otevřely oči." - *Německo*

- "Bible mě vždy fascinovala. Když vidím vaši práci, debaty a učení, pomáhá mi to najít cestu. Jsem velmi vděčný za všechnu práci, kterou děláte." - *Anglie*

³ *The Greatness of the Kingdom*, s. 488.

⁴ Matt Waymeyer, "The First Resurrection in Revelation 20," *The Master's Seminary Journal*, Spring 2016, s. 32.

- Od narození jsem Žid. Můj příběh je o marném životě v těle až do roku 2000, kdy Bůh začal upoutávat mou pozornost novým způsobem. Kolem roku 2004 jsem se rozhodl následovat Ježíše. Nikdy jsem nepřijal formální denominační příslušnost, ale stýkal jsem se s metodisty, presbyteriány horlivě kalvínského přesvědčení, nezávislími baptisty, baptisty svobodné vůle, mennonity, amiši a neangažovanými lidmi v New Yorku, Marylandu, Connecticutu a Maine. V srpnu loňského roku jsme se s manželkou vzdali trinitářské víry ve prospěch zdrcujícího svědectví Písma. Můžeme potvrdit, že Písmo je nyní mnohem harmoničtější, elegantnější a rozumnější. Přibližně ve stejné době jsme také poslouchali vaši úžasnou sérii zvukových nahrávek na téma, co se děje po smrti. Když jsme spolu s vámi zkoumali Písmo, opustili jsme dogma o podstatě nesmrtnosti duše." – *Virginia*

- "Chtěl bych vám poděkovat za čistou pravdu, kterou učíte o vztahu mezi Bohem a Ježíšem Kristem! Bůh a

Ježíš Kristus jsou vskutku dvě různé osobnosti. Hledám pravdu už tolik let a vyzkoušel jsem mnoho církví, ale to, co učí, mě neuspokojilo. Jsem tak vděčný za tyto informace a zjištění!" – *Malawi*

Boží království. "Když Ježíš hlásá, že Boží království je blízko, osvojuje si pojem, který vznikl ve Starém zákoně....Oznamuje především jeho [Boží] **nezpochybnitelnou svrchovanost na konci časů** (Iz 52,7)...V Novém zákoně je Boží království pojímáno **především** jako něco **v budoucnosti** (Marek 9:1, 47, 14:25, Mat 13:41-43; 20:21; Luk 22:16, 18; 1 Kor 15:50, atd.) které pochází od Boha (Marek 9:1; Mat 6:10; Luk 17:20; 19:11). Proto je to něco, na co člověk může pouze čekat (Mk 15:43), o co může usilovat (Mt 6:33), co může přijmout (Mk 10:15, srov. Lk 12:32) a co může zdědit (1 Kor 6:9 a násl.; Gal 5:21; Jk 2,5), ale není schopen si to sám vytvořit."

- Eduard Schweizer, *The Good News According to Mark*, s. 45